

Arrest

nr. 295 291 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in 2019 naar België en werd gemachtigd tot een verblijf in de hoedanigheid van student. Hij werd in bezit gesteld van een A-kaart.

Op 12 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart in. Op 2 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 295 289 van 10 oktober 2023.

Op 2 mei 2023 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde C. (...), R. (...)
geboren te (...), op (...), van Marokko
nationaliteit, verblijvende te (...)*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 02.05.2023 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 22.07.2019 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art 8 EVRM.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.11.2022 (betekend op 06.12.2022) waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 13° en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht zoals bepaald in artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2):

(...)

De beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student word onterecht en met schending van de artikelen 60, § 3, 61, 61/1/2 en 61/1/4, § 1, 1° tezamen gelezen van voormelde Wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd. Tegen deze beslissing werd voor uw Raad beroep ingediend. Bij de vernietiging van deze beslissing vervalt de bestaansvoorwaarde om op grond van artikel 7, eerste lid, 13° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 te kunnen nemen.

Schending van voormelde artikel 7, al. 1, 13°

In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven, werd verzoekende partij niet overeenkomstig artikel 62, § 1 van voormelde immigratiewet van 15 december 1980 schriftelijk en voorafgaandelijk in de bestreden beslissing op de hoogte gebracht om alle relevante elementen aan te voeren waardoor verwerende partij niet tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

Dit kan eenvoudig uit de teksten van de bestreden beslissing (cf. stuk nr. 2; en de beslissing tot welgering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student ;cf. stuk nr. 3) worden begrepen.

De twee voormelde beslissingen werden op 2 mei 2023 genomen. Verzoekende partij werd uitgenodigd om naar het gemeentehuis van Vilvoorde te komen op welke dag zij de twee voormelde beslissingen in de hand werd betekend. Er is ons geenszins sprake van enige termijn van 15 dagen die verzoekende partij in de gelegenheid stelde om de relevante elementen schriftelijk mee te delen voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij werd niet gehoord in de zin van artikel 62, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980, terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting oplegt om naar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RVS 28 juni 2018, nr. 241...5, § 11; RVS 22 november 2012, nr. 211.475. § 32; RVS 14 februari 2006, nr. 154.954, § 2.5.4.2) opdat zij deugdelijk en met kennis van zaken tot de bestreden beslissing kan komen (RVV 6 September 2022, nr. 277.090, § 2.2; RW 16 augustus 2022, nr. 276.547, § 3.2; RW 6 april 2021, nr. 952.2"8, § 3.2.4).

Hierdoor is de bestreden beslissing kennelijk zonder kennis van zaken onzorgvuldig genomen.

Er waren evenmin redenen van Staatsveiligheid (art. 62, § 1, al. 3, 1° van dezelfde Immigratiewet), bijzondere omstandigheden omwille van aard of ernst (art 62, § 1. al. 3, 2° van. dezelfde Immigratiewet) , of omdat verwerende partij onbereikbaar is (art. 62, 1, al. 3, 1° van dezelfde Immigratiewet) voorhanden om niet te horen, waardoor verwerende partij niet van haar hoorplicht werd ontslagen.

Schending van artikel 62, § 1 van voormelde immigratiewet van 15 december 1980 en van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verder leidt de bestreden beslissing tot onherstelbare schade omdat de uitvoering ervan verzoekende partij verhinderd deel te nemen aan de examens en omdat het VUB-studiereglement maar zoveel inschrijvingen en streng gereglementeerde overdrachten toelaat die niet met de bestreden beslissing verenigbaar zijn.

Om dezelfde redenen zijn de ingeroepen motieven kennelijk foutief en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of voormelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing *in casu* is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf wordt geweigerd. Verweerder preciseert dat er op 2 mei 2023 werd beslist om de aanvraag tot vernieuwing van diens verblijfsmachtiging te weigeren.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker betoogt dat hij een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 2 mei 2023 waarbij zijn aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfsmachtiging wordt geweigerd. Hij meent dat bij vernietiging van die beslissing, de rechtsgrond van de huidige beslissing ook wegvalt en artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet dus niet meer kan worden ingeroepen. Inmiddels heeft de Raad het beroep van

verzoeker tegen bovenvermelde beslissing inmiddels verworpen bij arrest nr. 295 289 van 10 oktober 2023 waardoor het betoog van verzoeker niet dienstig is.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij niet op voorhand werd gehoord conform artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

De bestreden beslissing *in casu* betreft echter geen beslissing waarbij het verblijf van verzoeker wordt beëindigd of ingetrokken. De bestreden beslissing mag dan wel het gevolg zijn van een weigering tot hernieuwing van een verblijfsmachtiging in de hoedanigheid van student, doch het betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met zijn eigen autonome bestaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder hem schriftelijk op de hoogte diende te brengen van het feit dat hij overwoog om aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker weldegelijk schriftelijk in kennis werd gesteld van het feit dat werd overwogen om zijn aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfsmachtiging te weigeren. Zoals verweerder ook aanhaalt in zijn nota met opmerkingen, heeft verzoeker dit schrijven voor kennisname ondertekend op 6 december 2022. Een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN